

Julia Burgers-Drost

Als het geluk aanklopt

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

“Niet gaan, niet gaan! Alsjeblieft, blijf bij me, laat me niet met ze alleen!”

Katrien van Koeveringen trekt haar oudere zus tegen zich aan, streelt het blonde haar. Hier en daar verraden een paar grijze sliertjes dat Emma haar bloeitijd gehad heeft, maar het zijn tevens vingerwijzingen naar de spanning van de afgelopen maanden.

De magere handen klauwen om Katriens bovenarmen. Bijna hysterisch klinkt haar stem nu. Het onmogelijke vraagt ze: blijf bij me, hier in de kliniek waar ik me zo veilig voel.

“Ze willen me wegsturen, Katrien! Naar huis... ik heb toch geen thuis meer!”

Katrien perst haar lippen open. Ze gaat door met strelen, als was Emma een kind. Ze laat niet merken dat ze doodsbang is voor dat zich vastklampen. Niets weet ze te zeggen. De toestand is immers ellendig voor haar zus? Met moeite dringt ze de tranen terug die achter haar ogen branden.

Alle troost zal Emma afwijzen, wat ze ook te berde brengt.

Eén ding is zeker: hier kan ze niet blijven. Volgens de artsen is ze in staat het leven weer

onder ogen te zien, al zal er voorlopig wel behoefte blijven aan goede begeleiding.

“Zeg dan wat, Katrientje! Als ik jou niet had, dan was er niemand die zich om mij bekommerde... Zorg jij nu dat ik hier mag blijven, een poosje maar!”

Katrien slikt moeilijk. Bijna niet te geloven dat dit dezelfde Emma is, die hun demente moeder jaren thuis heeft verpleegd, en dat ze zelf moeder is van twee stoere tieners!

De deur gaat geluidloos open. Een forse verpleegkundige komt binnen, die Emma zacht doch resoluut terugduwt in de kussens van het bed. Tegelijkertijd beduidt ze Katrien dat ze gaan moet.

“Dit zijn we gewend, juffrouw Van Koeveringen! Het is een soort spelletje, nietwaar Emma? Ik zal een poosje bij je blijven zitten en dan gaat je zus weer!”

Katrien werpt een schuwe blik op Emma, ze weet nu al wel zeker, dat die holle ogen in het witte gezichtje en die klauwende handen haar tot in de droom vannacht zullen achtervolgen.

Ze vlucht de kamer uit, door tranen verblind grijpt ze een paar keer naast de deurknop.

Een droge snik krampt in haar keel, en als een zware hand haar tegenhoudt slaakt Katrien

een gilletje van schrik.

“U, dokter Zwart, hè, u laat me schrikken!”

Ze probeert te lachen, wat jammerlijk mislukt.

De psychiater, die zich meer als vriend dan als arts heeft laten kennen, knikt haar warm toe. Hij kan zich wel zo'n beetje voorstellen hoe het daar binnen is toegegaan... hij kent zijn pappenheimers immers als geen ander.

“Hoor eens, meisje, ik heb nu geen tijd om met je te praten, maar we zullen samen met Emma een oplossing weten te vinden, reken maar!

Laat die zus van je nu eens niet alleen lijfelijk achter, maar probeer ook buiten alles van je af te zetten. Anders kun je zo het lege bed van Emma bezetten!”

Hij schatert om zijn eigen grapje. Katrien krijgt nog een mep op haar schouder en dan brengt hij haar zelf tot aan de glazen tussendeur, die op slot zit. Een dienstdoende verpleegkundige komt uit het niets te voorschijn met een zware bos sleutels en Katrien huivert. Dat geluid zal ze voor eeuwig en altijd associëren met deze periode uit hun leven.

De portier knikt haar vriendelijk toe. “U hebt er stiekem een kwartiertje bij aangeplakt!” con-

stateert hij, en Katrien zwaait met haar hand. Ze is niet in de stemming voor een babbeltje.

Het bezoeken is allang afgelopen, de parkeerplaats is leeg en haar besteleend heeft het rijk alleen.

In het park ziet Katrien een paar patiënten wandelen met in het wit geklede broeders. Uit de verte lijkt het een aardig tafereeltje: lachende mensen die in de zomerzon genieten van de schitterend aangelegde tuin.

Maar Katrien weet nu dat het hier geen station van vreugde is en voor velen duurt het lang voordat ze een kaartje met bestemming “thuis” kunnen kopen. En altijd is er de angst dat het een retourtje zal wezen...

Uit haar schoudertas diept ze de autosleutels op. Haar baas, de goedmoedige boekhandelaar Van de Poel, zal wel brommen, en de gedachte aan zijn vriendelijke stem brengt een ontspannen trekje op Katriens gezicht.

Ze glijdt op de chauffeursplaats en is de oude, dikke beuk, in wiens schaduw haar “Blikkie” geparkeerd heeft gestaan, dankbaar. De temperatuur is nu tenminste dragelijk.

Ze legt haar tas op een ingepakt stapeltje boeken, een bestelling die ze weg moet brengen.

Rammelend en schijnbaar protesterend hobbelt Blikkie de oprijlaan af.

Ze geeft voorrang aan een optrekkende bus, waaruit zojuist een vrouw is gestapt. Nee maar, als dat Ine niet is! Katrien trapt, op de rem, duwt vliegensvlug het raampje open om Ine, een vriendin van Emma, te kunnen roepen: Ze vraagt zich gelijk af wie Ine kan hebben ingelicht over Emma. Of zou ze van plan zijn iemand anders te bezoeken?

Ine kijkt verwonderd naar het bestelwagentje, ziet niet meteen dat er een bekende achter het stuur zit.

“Je bent wel te laat voor het bezoekuur!” roept Katrien, haar hoofd uit het raampje stekend.

Verrast komt Ine op haar toe. Nee maar, dat treft! Is Katrien al op weg naar huis? Ze kijkt naar het gebouw, ze neemt het geheel in een oogwenk in zich op. De strakke muren, wit glanzend in de zon; de schermen, die voor ieder raam naar beneden gelaten zijn, hebben een oranje tint die zo uit de kleurdoos van een kind zou kunnen komen. En daarbinnen in dat gebouw is iemand die zij goed kent. Emma, de gevoelige, altijd gevende Emma.

“Te laat... ik hoorde van onze Gert dat Emma

in het ziekenhuis ligt. Je weet toch dat Sharon bij hem in de klas zit? Sharon deed zo raar, zei hij. Zo schamper. ‘Mijn moeder? Die schijnt zich nog steeds te verbeelden dat ze ziek is!’ Ik schrok me naar, heb Gert uitgefoeterd omdat hij ‘t me niet eerder had verteld, ‘k Heb meteen de boekwinkel gebeld en je baas zei dat ik de hele middag in de kliniek terecht kon!’”

Katrien is uitgestapt nu. Ze draait haar zonnebril aan een poot gedachteloos om en om.

“Je kunt nu jammer genoeg toch niet meer naar binnen. Het ging trouwens niet goed met Emma. Er is ook zoveel gebeurd... Jij weet de helft nog niet. Sorry, ik heb geen gelegenheid gehad alle bekenden op de hoogte te brengen. Maar kom, ik moet weg, zal ik je een lift geven? Dan zal ik je onderweg alles vertellen!”

Maar dat laatste blijkt nogal moeilijk te gaan. Katrien moet haar aandacht bij het stadsverkeer houden en Ine wijst naar een cafeetje: zouden ze niet even naar binnen kunnen wippen en daar verder praten?

“Ik heb namelijk de tijd wel, Gert past op mijn kleine dochter en ik brand van nieuwsgierigheid... nu wil ik alles weten. Emma die een poging deed om... ik kan het nog niet geloven!”

De slanke, blonde vrouw zit ontsteld naast

Katrien, die haar Blikkie gehoorzaam het parkeerplaatsje naast een soort pannekoekhuis op draait, en berustend zegt: “Ik werk vanavond wel een poosje door, ‘k heb een schat van een baas. Je weet toch dat ik een etage boven de winkel heb?” Ine knikt alleen maar.

Op het terras ploft Katrien neer op een wit stoeltje en ongegeneerd legt ze haar bruinverbrande benen op de stoel ernaast.

Ine wenkt een ober, die met een blad boven zijn hoofd balancerend net naar binnen wil schieten. Ze vist haar portemonnaie uit haar tas en werpt een onderzoekende blik op Katrien. Wat een leuke meid is het toch om te zien. ‘n Sportief figuurtje, donkerblond haar, geknipt, in een gemakkelijke, vlotte coupe. De lichtbruine ogen, die ietwat scheef lijken te staan als er een lachje te voorschijn komt, zijn haar enige echte schoonheid.

Als het bestelde gebracht is, zegt ze: “Hier meid, drink je cola nu die nog koud is en vertel...!”

En Katrien vertelt, ze proeft niets van de sprankelende inhoud van haar glas.

Ine weet toch dat Emma hun moeder jaren verzorgd heeft? Dit op het laatst tegen de zin van Ton, haar man.

Jaja, dat is geen nieuws! Zelf kent ze Emma door haar zoon Gert, die al vanaf de kleuterschool bij Sharon in de klas zit. Het klikte meteen tussen de beide jonge moedertjes. Ine, afkomstig van een Gelderse boerderij, voelde sympathie voor de stille Emma die, hoewel ze bijna haar hele leven in Den Haag had gewoond, toch in haar hart naar haar moeders geboortegrond, de Achterhoek, verlangde.

Moeder, zei Katrien, had nooit kunnen wennen. En eigenlijk heeft ze er altijd van gedroomd ooit nog eens terug te gaan. Vader van Koeveringen, die jaren ouder was, overleed te vroeg, en om de beide dochters een behoorlijke opvoeding te kunnen geven, ging ze kamers verhuren in hun grote stadswoning.

Zo kwam Ton Weidema in hun leven en Emma was op slag verliefd geworden op de aantrekkelijke jongeman. Dat ze zelf, 'n kind nog, in stilte dweept met Ton, verzwijgt Katrien. Voor Emma kon de toekomst niet meer stuk toen het tot een verloving kwam, dacht ze.

Het leek vanzelfsprekend dat ze na hun huwelijk op de bovenetage gingen wonen. Ton, die ondertussen met zijn opleiding klaar was en als piloot een goed inkomen had, had er geen bezwaar tegen dat schoonmoeder en het twaalf

jaar jongere zusje zo dicht in de buurt woonden. Hij was dol op Emma's moeder en ook met Katrien kon hij het best vinden. Toen Emma amper twintig was werd ze moeder en in hun ogen was Sharon de mooiste aller baby's. Ook Tim, die vier jaar later het levenslicht mocht aanschouwen, werd met vreugde ontvangen. Maar kort daarna begon de ellende.

Moeder van Koeveringen werd hulpbehoevend. Ze leefde niet meer in het heden maar met haar herinneringen. De eens zo zorgzame vrouw werd moeilijk voor haar omgeving en Emma verdroeg alles onder het mom van: wat heeft zij niet voor ons gedaan?

Maar Ton was het daar niet mee eens. Elke keer als hij thuiskwam vond hij een slovende vrouw en twee kinderen die zich op hem stortten om zo toch de aandacht te krijgen die ze zo nodig hadden.

De ziekte van moeder bracht een verwijdering tussen het jonge paar, maar Emma bleef op haar stuk staan. Ze verweet haar man dat hij niet thuis gaf als het leven zich van de schaduwkant liet zien.

Katrien, die na haar schoolopleiding een cursus voor secretaresse had gevolgd, kreeg een betrekking in een oude stadswijk. Boekhandelaar